

рица урвата подпухваше пакъ и се образуваше низъкъ хълмъ цълъ набученъ съ канари. Въ самото дъно на дола се види изворъ, при който се поятъ стада кози и чърди коне и говеда. Той се нарича Крушевско езеро. Отъ него насамъ пакъ почва урва, облѣчена съ низки гжсти гори. Върхътъ ѝ на който седѣхме, се нарича „Околчица“.

Отъ тукъ водачътъ ми сочеше и именуваше мѣстата. Троица пастири врачанци още дойдоха при насъ. Споредъ книгата на Захария Стояновъ последния бой на Ботевата чета е станалъ на по-малкия скалистъ хълмъ на „Вола“. Рѣдката гора на урвата, било мѣстото, дето Ботевъ, седналъ следъ битката да си почине съ частъ отъ момчетата, е билъ убитъ изневѣрешки отъ черкезския куршумъ. Това мѣсто се нарича Монастирското пладнище.

На западъ отъ „Волтъ“ сж други урви, хълмове, гористи чуки, увѣнчани съ карпи, презъ които само една малка частъ отъ юнацитѣ е потърсила спасение. Повечето сж се изкачили по нашия връхъ на Околчица и сж бѣгали къмъ Челопекъ. На самото мѣсто, дето седѣхме съ бай Цене, шесть дена следъ битката, е намѣрилъ трупа на единъ едъръ човѣкъ, съблѣченъ и съ отрѣзана глава.

Отъ тукъ да се иде на върха „Вола“ не беше лесна работа. Две ужасни урви — едната надолу, другата нагоре — ни дѣлѣха отъ него. И по дветѣ само пешъ можеше да се ходи. Макаръ силно уморени, азъ решихъ да продължаваме пжтя, за голѣмо неудоволствие на съвършено капналия бай Цене, който не разбираше, какво дияра повече, следъ като съмъ видѣлъ „Волтъ“. Смъкването изъ тая лоша пжтека бѣше мжчително. Азъ мислѣхъ съ трепетъ, какъ сж се изкачвали по нея и изъ храститѣ край